

Arrest

nr. 276 500 van 25 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2019 dient verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in. Ook zijn echtgenote dient een verzoek tot internationale bescherming in. Op 25 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) voor verzoeker en ook voor zijn echtgenote de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoeker en zijn echtgenote hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 251 729 van 26 maart 2021 opnieuw de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan beiden weigert.

Op 30 juni 2021 dienen verzoeker, alsook zijn echtgenote een volgend verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het CGVS op 11 oktober 2021. De CGVS neemt op 25 november 2021 ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoeker en zijn echtgenote hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 272 674 van 12 mei 2022 wederom de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan beiden weigert toe te kennen.

Op 25 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : L. A.

voornaam : J. L.

geboortedatum : (...)1986

geboorteplaats : San Salvador

nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/08/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/03/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 11/10/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 25 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens voor zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Tegen voormelde beslissing dient verzoekers echtgenote een afzonderlijk annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer X.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4, 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en het recht van verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest verbieden onmenselijke en vernederende behandeling:

Artikel 1 van de Handvest betreft de menselijke waardigheid:

"De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd".

Artikel 2 van de Handvest betreft de recht op leven:

"1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld"

Artikel 3 van de Handvest betreft de recht op menselijke integriteit:

"Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels, het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben, het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden, het verbod van het reproductief klonen van mensen ».

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé- leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (/CA et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemiets c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251 -B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01. § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c Turkië, 19 octobre 2011).

Artikels 7 en 52 van het Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 24 van het Handvest :

"1 .Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

Artikel 74/13 Vw als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/14 Vw:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;

4°

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. »

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 1 15 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la

contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem. verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015; RvS n°233.512 van 19.01.2016; RvV n°141 336 van 19.03.2015; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

2. Onderdelen van het middel

2.1. Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt het recht om gehoord te worden en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekende partij met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd.

De zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord verplichtte verwerende partij om verzoeker uit te nodigen, of althans hem in staatte stellen om zijn argumenten tegen de door hem voorgestelde beslissing in te brengen:

«qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015; CE n°233.512 du 19.01.2016; CCE n°141 336 du 19.03.2015; CCE n°146 513 du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015; CCE n°151890 du 7.09.2015; CCE n° 157.132, du 26.11.2015; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om zijn standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015; RvS n°233.512 van 19.01.2016; RvV n°141 336 van 19.03.2015; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°1 51890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

P. GOFFAUX wijst erop het feit dat om «effectief» te worden gehoord, meerdere waarborgen worden als noodzakelijk gesteld in de rechtspraak (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, eigen benadrukking) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156; CE 19.04.2003, n°118.218; CE, CE 13.10.2004, n°135.969; CE 27.10.2005, n°150.866; CE 23.10.2007, n°1 76.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°1 57.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Mocht verzoeker effectief zijn gehoord had hij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote op het punt staan een nieuw asielverzoek in te dienen: zij zijn al weken bezig met het voorbereiden en verzamelen van de in te dienen elementen en documenten, hetgeen sterke elementen zijn. Verzoeker en zijn echtgenote beschikken inderdaad over nieuwe bewijzen dat de ernstige vervolgingen die ze te maken hadden door de leden van de gewapende bende "18" in El Salvador een politieke component hebben (stuk 6).

Deze nieuwe asielaanvraag zal in de komende dagen worden ingediend, en betrokkene mag niet verwijderd worden zolang de asielprocedure lopend is, en men moet daarmee rekening houden vooraleer hem te bevelen om het grondgebied te verlaten.

- Het feit dat verzoeker zijn privé en familieleven - in de zin van artikel 8 EVRM - in België heeft ontplooid: verzoeker is al meer dan één anderhalfjaar in België en wil er blijven omdat hij zich er thuis en geïntegreerd voelt; in die tijd heeft hij zijn leven in België weer opgebouwd met zijn gezin; hij heeft altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven; hij wil en doet al het mogelijke om zijn administratieve situatie sinds zijn aankomst in het Koninkrijk te regulariseren, samen met zijn gezin; de tijd die hij op Belgisch grondgebied heeft doorgebracht, heeft hem in staat gesteld zijn voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooiën; hij heeft sinds zijn aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld ;

- Het feit dat de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld. In casu, wordt er inderdaad geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij. In El Salvador, neemt het aantal gevallen momenteel toe, zoals blijkt uit de grafieken (stuk 3). Medio mei was het totale aantal doden gestegen tot 2.158 (stuk 4) - met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021 (stuk 5)! Deze elementen hebben een invloed op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikelen 3 en 8 EVRM, 7, 24 en 52 van het Handvest, 74/13 Vw en 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, omdat het niet gemotiveerd is ten aanzien van de privé- en gezinsleven, omdat er geen belangenafweging werd gevoerd rekening houdend met deze fundamentele rechten, en omdat verzoekers verwijdering deze fundamentele rechten in gevaar brengt.

In casu, is verzoeker in België met zijn hele familie (zijn vrouw en haar kind, die hij als zijn eigen kind beschouwt) sinds meer dan één anderhalfjaar. Hij heeft in België zijn leven ontplooid en wil er blijven omdat hij zich er thuis en geïntegreerd voelt. In die tijd, heeft hij altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven en al het mogelijke gedaan om zijn administratieve situatie te regulariseren samen met zijn gezin. Sinds zijn aankomst op Belgisch grondgebied, heeft hij ook sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld.

Geen van deze punten worden echter in de bestreden beslissing gemotiveerd.

Deze elementen zijn echter van fundamenteel belang in het geval van verzoeker.

De Raad van State heeft al geoordeeld dat de motieven kenbaar moeten zijn "hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636)" (zie arrest RvV nr. 249 058 dd. 1 5.02.2021 en ook arrest RvV nr. 249 199 dd. 16.02.2021).

Het administratief dossier is niet bedoeld om de motivering aan te vullen, maar om die te staven, en controleren.

De elementen en belangafwegingen die door verwerende partij worden gemaakt, en moeten gemaakt worden in toepassing van artikel 74/13 Vw, moeten worden weerdrukt in de formele motivering. Hoewel artikel 74/13 Vw geen expliciete motivering vereist op zich, artikelen 62 Vw en de motiveringsplichten als algemeen rechtsbeginsel, impliceren dit wèl.

2.3. Derde onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 Vw, en de bestreden beslissing is onvoldoend gemotiveerd, aangezien de gezondheidsrisico's van de COVID-19-pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan (in het onderhavige geval 30 dagen).

Er wordt door verwerende partij geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor de verwijdering van verzoeker.

Het is bekend dat de vorige Premier, Mevrouw Sophie WILMES, op 12 maart 2020 de eerste maatregelen voor de Belgische bevolking heeft aangekondigd om samen tegen het virus te strijden. Op 17-18 maart 2020 heeft haar regering haar maatregelen officieel versterkt door middel van een persbericht en kondigde zij met name aan dat alle reizen buiten België nu verboden zijn, enz.

Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen om ervoor te zorgen dat alle nationale spelers samenwerken om de volksgezondheid en de (Belgische, maar ook mondiale) bevolking te redden. We zijn ons bewust van de verwoestingen die COVID-19 al over de hele wereld (en dus ook in El Salvador) heeft aangericht.

Hoewel België op het moment van schrijven zijn grenzen sinds 19 april 2021 weer heeft opengesteld, en ook de bars en restaurants weer open zijn gegaan (tot 23.30 uur), blijft voorzichtigheid geboden. De Belgische autoriteiten roepen nog steeds op tot uiterste voorzichtigheid, en de heropening van bars/restaurants en grenzen moet gebeuren met strikte naleving van de ingevoerde maatregelen (vier aan tafel, afstand 1 m50, om naar het buitenland te gaan moetje een "PCR" test doen en een formulier invullen, een quarantaine doen bij terugkeer,...). Kortom, er is een beetje flexibiliteit, maar geen versoepeling.

Niemand weet wanneer dit alles zal stabiliseren of eindigen.

In El Salvador, neemt het aantal gevallen momenteel toe, zoals blijkt uit de grafieken (stuk 3).

Medio mei was het totale aantal doden gestegen tot 2.158 (stuk 4) - met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021 (stuk 5)!

Er werd geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, en haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden.

Op grond van het voorgaande is de bestreden beslissing illegaal en moet vernietigd worden.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite, met name dat verzoeker langer verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van voormelde wet bepaalde termijn is toegelaten; verzoeker is het Rijk binnengekomen op 11 oktober 2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering waarom verzoeker een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name omdat hij op 25 augustus 2020 een negatieve beslissing heeft ontvangen van het CGVS inzake zijn verzoek om internationale bescherming en dat het hoger beroep tegen deze beslissing op 26 maart 2021 door de Raad is verworpen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat het hoorrecht werd geschonden, omdat hij niet in de mogelijkheid is gesteld om zijn standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing werd genomen, hoewel deze beslissing voor hem negatieve gevolgen teweegbrengt. Volgens hem heeft verweerder zich niet zorgvuldig geïnformeerd over zijn situatie. Verweerder had hem moeten horen, of hem tenminste moeten uitnodigen om zijn standpunt en argumenten te laten gelden binnen een redelijke termijn voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45). Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (*cf.* HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een

schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker betoogt dat, indien hij zou zijn gehoord, hij hadden kunnen duiden dat hij op het punt staat een nieuwe asielaanvraag in te dienen, op het feit dat hij reeds 1,5 jaar in het Rijk verblijft en goed geïntegreerd is en op het feit dat het voor hem en zijn gezin gevaarlijk is om terug te reizen gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19 pandemie. Hij wijst erop dat in El Salvador het aantal gevallen die besmet zijn met het virus toeneemt.

Waar verzoeker wijst op zijn (toekomstige) nieuwe asielaanvraag merkt de Raad op dat een nieuw verzoek tot internationale bescherming enkel een schorsende werking heeft op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, doch niet belet dat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd genomen door verweerder. Hij toont ook geen belang bij zijn grief nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn 'nieuwe asielaanvraag' ondertussen negatief werd afgesloten door de CGVS op 25 november 2021 en tevens in hoger beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 272 674 van 12 mei 2022.

Waar verzoeker wijst op zijn integratie, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet is toegestaan. Het feit dat verzoeker goed geïntegreerd zou zijn opent immers niet zonder meer het recht op een verblijf. Verzoeker maakt met deze argumenten niet aannemelijk dat hij, indien hij zou zijn gehoord, elementen had kunnen bijbrengen die verweerder niet gekend waren en die van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen nieuwe, ongekende informatie bij.

Waar verzoeker verwijst naar de pandemie, merkt de Raad op dat dit een algemeen bekend gegeven is waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat verweerder er niet van op de hoogte was. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat de verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij illegaal in het Rijk verblijft. De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. De verzoeker zal in voorkomend geval alsdan ook zijn rechtsmiddelen kunnen aanwenden tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de thans bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij verweerder (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden. Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging werden miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van zijn privé- en gezinsleven. Hij meent dat de elementen van belangenafweging die door verweerder worden gemaakt met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moeten worden weergegeven in de bestreden beslissing met toepassing van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (cf. EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Het volstaat dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van verzoeker rekening werd gehouden.

In het administratief dossier bevindt zich een evaluatienota van 25 mei 2021 in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De evaluatienota die het bestuur heeft opgesteld betreffende verzoeker luidt als volgt:

“-Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

-Gezins- en familieleven: Betrokkene verblijft in België met zijn vrouw en haar minderjarige zoon. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

-Gezondheidstoestand: Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn geschonden omdat de analyse van het gezinsleven afwezig zou zijn. De bovenstaande evaluatienota bewijst immers het tegendeel.

Aangezien ook aan zijn echtgenote en haar kind een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven is de stelling dat de gezinskern behouden blijft niet kennelijk onredelijk.

Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoeker op een arrest van de Raad van State, met name nr. 253.942 van 9 juni 2022, waaruit blijkt dat de afwegingen gedaan in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weldegelijk dienen opgenomen te worden in de bestreden beslissing. Evenwel dient de Raad op te merken dat in een beschikking niet-toelaatbaarheid van de Raad van State van 23 juni 2022, nr. 14.939 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. In voormelde beschikking kan worden gelezen: *“Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt enkel dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Anders dan verzoeker voorhoudt, bevat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het niet heeft geschonden door te oordelen dat hij zich “dan ook niet [vermag] te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing”.*

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is aangaande de gezondheidsrisico's van de COVID-19 pandemie.

Waar verzoeker verwijst naar de gezondheidsrisico's van de pandemie, toont hij niet aan dat hij medische problemen heeft. In de mate dat verzoeker vreest voor een besmetting, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door het COVID-19 virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. De verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is. Waar hij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan hij zijn betoog niet beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar dient hij aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verweerder stelt in de evaluatienota vast dat er geen medische elementen in het dossier aanwezig zijn die een verwijdering in de weg staan. Verzoeker toont het tegendeel niet aan met het loutere betoog dat het aantal besmettingen in El Salvador toeneemt. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. In de mate dat verzoeker betoogt dat een terugkeer binnen de opgelegde termijn van de bestreden beslissing niet mogelijk is ten gevolge van de maatregelen die zijn genomen in het kader van de pandemie, merkt de Raad op dat verzoeker met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde kan verzoeken om een verlenging van de termijn voor zijn vrijwillig vertrek.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld of met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook evenmin aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN